

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๔๒/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๓๑ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดพัทธยา

หมายเลขดำที่ ผบ.๑๘๓๑/๒๕๖๐

ระหว่าง { นางสาวมาลินี โตสกุล ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน โจทก์
บริษัทเวสเทิร์น ซี วีว จำกัด จำเลย

โจทก์ทั้งสองฟ้องว่า จำเลยก่อสร้างอาคารชุดเพื่อขาย โจทก์ทั้งสองทำสัญญาจะซื้อห้องชุดในอาคารชุดของจำเลย โจทก์ทั้งสองชำระเงินตามสัญญาแล้ว แต่จำเลยผิดสัญญาโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินที่ตั้งอาคารชุดให้แก่บุคคลภายนอกและไม่ทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ทำให้จำเลยไม่สามารถจดทะเบียนตั้งนิติบุคคลอาคารชุดและโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดแก่โจทก์ทั้งสองได้ ขอให้บังคับจำเลยคืนเงินที่ได้รับไปพร้อมดอกเบี้ยและชำระค่าเสียหายเพื่อการลงโทษแก่โจทก์ทั้งสอง

จำเลยให้การว่า โจทก์ทั้งสองเคยรวมกับผู้จะซื้อห้องชุดรายอื่นยื่นฟ้องจำเลยกับพวกที่ศาลจังหวัดพัทธยาตามคดีหมายเลขดำที่ ผบ.๙๑๘/๒๕๕๙ ซึ่งประธานศาลอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยที่ ๓๐๐/๒๕๖๐ ไปแล้วว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค ศาลจังหวัดพัทธยาจึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีดังกล่าว และให้โจทก์ทั้งสองยื่นฟ้องใหม่เป็นคดีแพ่งสามัญ คดีนี้มีใช่คดีผู้บริโภค ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงได้ความว่า เดิมโจทก์ทั้งสองกับผู้จะซื้อห้องชุดรายอื่นยื่นฟ้องจำเลยกับพวกอีก ๑๑ คน เป็นคดีผู้บริโภคต่อศาลจังหวัดพัทธยาตามคดีหมายเลขดำที่

/ผบ.๙๑๘/๒๕๕๙ ...

พ.บ.๙๑๘/๒๕๕๙ โดยอ้างว่า จำเลยก่อสร้างอาคารชุดเพื่อขายและทำสัญญาจะขายห้องชุดในอาคารชุดดังกล่าวให้แก่โจทก์ทั้งสอง แต่สัญญาจะซื้อจะขายตกเป็นโมฆะฝ่ายจำเลยจึงทำบันทึกข้อตกลงจะคืนเงินให้แก่โจทก์ทั้งสอง แต่ฝ่ายจำเลยผิดนัด ขอให้พิพากษาว่าสัญญาจะซื้อจะขายตกเป็นโมฆะและให้คืนเงินค่าห้องชุดแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยในคดีดังกล่าวยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่ และประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภคตามคำวินิจฉัยที่ ๓๐๐/๒๕๖๐ ศาลจังหวัดพิจิตรจึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีและให้โจทก์ทั้งสองยื่นฟ้องเป็นคดีใหม่ การที่โจทก์ทั้งสองยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้เรียกคืนเงินค่าห้องชุดที่ชำระไปแล้ว เป็นการฟ้องร้องโดยอาศัยมูลจากสัญญาจะซื้อจะขายห้องชุดเดียวกันกับคดีก่อน แม่คดีนี้จะมีข้อกล่าวอ้างเรื่องการไม่จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและเรียกค่าเสียหายเชิงลงโทษเพิ่มขึ้น ก็เป็นเรื่องสืบเนื่องมาจากคำฟ้องในคดีก่อนและเป็นค่าเสียหายที่โจทก์ทั้งสองสามารถฟ้องเรียกได้ในคดีก่อนอยู่แล้ว กรณีจึงเป็นมูลกรณีเดียวกันเมื่อประธานศาลอุทธรณ์ได้มีคำวินิจฉัยในคดีก่อนแล้วว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์จึงเป็นที่สุดตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง และมีผลผูกพันโจทก์ทั้งสองกับจำเลยซึ่งเป็นคู่ความในคดีเดิม การที่โจทก์ทั้งสองนำมูลความแห่งคดีเดียวกันกับคดีก่อนมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ประธานศาลอุทธรณ์จึงไม่รับวินิจฉัย

ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความและส่งสำนวนคืนศาลจังหวัดพิจิตรเพื่อดำเนินการต่อไป

